DN. 2/10 1980

Invandrarna ibland oss

I Samma dag som den mördade syrianen Aslan Noyan begravdes i Södertälje samlades företrädare för svenska myndigheter för att diskutera utlänningars brottslighet i Sverige. På kvällen tog dessutom Studio S upp utlänningarna och brotten. Vårt intresse riktas så emot två ganska lika företeelser i vårt samhälle: våldet mellan och inom invandrargrupper och det stande antalet utlänningar som är inblandade i grov brottslighet.

Både våldet och brotten är följd av att vi en gång beslutat oss för att ändra Sverige från ett land med i stort sett en kultur och ett språk till ett mångkulturellt land. Nya motsättningar har flyttat in i det enhetliga Sverige. Nya problem har uppstått, problem som man inte tänkte på då invandringen började på allvar för ett par decennier sedan.

Av Sveriges drygt åtta miljoner invånare har en åttonde utlänskt ursprung. Över 40 000 människor bor här som utländska medborgare, och ett okänt antal finns i landet mer eller mindre tillfälligt, utan att vara kyrkobokförda.

Den snabba och stora inflyttningen har självfallet inte gått spårlöst förbi. Snarare är det uppseendeväckande hur smidigt och konfliktfritt som urinvånare och invandrare har lyckats leva vid sidan om varandra.

Den grupp som fått anpassa sig är de som flyttat hit. Svenskarna har inte i påfallande hög grad ändrat vare sig livsstil eller uppfattningar trots att omgivningen har förändrats så kraftigt. Det ligger något oroande och hotfullt i denna oberördhet. David Schwarz berör detta i sin artikel på dagens DN-debatt.

Att Sverige får uppleva nya sjuor av konflikter och gräva bryt har naturligtvis fler orsaker än invandringen. Den ökande internationaliseringen, lättheten att resa mellan länder och naturligtvis också en hårdare samhällsklimat mot större utslagning och hårdare press — sådant ligger också bakom.

Men att blunda för det utländska inslaget i våld och brott gör bara problemen värre. Kanske inte just nu, men i framtiden. Diskuterar vi inte öppet vilka krafter som ligger bakom, kan de gamla svenska fördomarna mot utlänningar ligga och gro i allskönsro.

Den stora majoriteten av invandrare i Sverige är mycket lojal mot sitt nya land, ofta säkert mer lojal än de infödda svenskarna.

Men det är ett faktum att andelen utlänningar som döms för brott i Sverige är större än andelen utlänningar i befolkningen. 1978 utgjorde utlänningarna ca 15 procent av alla dömda medan bara 5 procent av befolkningen är utländska medborgare. En mycket stor andel av de dömda är finländare.

I Studio S-debatten hävdade justitieminister Håkan Winberg (m) att så mycket som två tredjedelar av alla misstänkta var utlänningar som inte ens var kyrkobokförda i Sverige. Alltså, menade han, är det mest utlänningar på tillfälligt besök, ofta med anknytning till internationell brottslighet, som begår brott.

Så tycks det — tyvärr — inte vara. Bland de dömda, och det bör vara de som räknas, är bara en fjärdedel inte kyrkobokförda. Densamom är själva kyrkobokföringen: en mycket osäker grund att bygga på. Många utlänningar har inte hunnit eller inte velat bli officiellt registrerade på detta sätt.

Ser man särskilt på narkotikabrott, som Studio S hade gjort, visar det sig att andelen utlänningar inte bara är hög utan också ökar. Det tycks också vara så att dessa utlänningar ofta vistats länge i Sverige. Men statistiken är osäker, och man bör vara försiktig med att falla tvärsäkra omdömen.

Brottsligheten bland utländska medborgare är ett svenskt problem, betonade invandrarrepresentanterna i Studio S. Det är säkert rätt. Visst finns det internationella kontakter. Men viktigare är att se på utlänningarnas utsatta situation i vårt folkhem: de är dubbelt så ofta arbetslösa som svenskar, de har ofta sämre bostäder och arbete än svenskar, de är genomsnittligt yngre — och det är bland yngre brottsligheten är störst.

Blir det den internationella brottsligheten och inte invandrares och andra utlänningars sociala situation i Sverige som utpekas som boven — då är risken stor att kontrollmetoderna blir ännu hårdare. Polisen får redan ha begått att man skall skärpa kontrollen vid inresor och inom landet.

Det är fel väg att gå. Redan nu blir utlänningars rättssäkerhet i många fall uppgrävande. Det borde hjälpas om med den nya utlänningslagen avvisas vid gränsen utan att få hjälp av advokat. De kan gripas på öppen gata och hållas häktade i flera dygn, om de inte har returbiljett och mycket pengar på sig. Sådant har nyligen hänt flera gånger i Stockholm, även om man trodde det var omöjligt i ett rättssamhälle som det svenska. Det är övergrepp från polisens sida som måste få ett slut.

I grunden måste invandrarnas sociala situation förbättras. Svenska myndigheter borde bättre lyssna till invandrarorganisationernas egna förslag för att komma åt brottskärdar, till exempel att stoppa spelklubbarna. Men det räcker inte. Invandrarna måste få samma möjligheter som svenskarna.

En sparsamhet som leder till en ökad utfrysning av de många utlänningar som kämpar i samhällets botten kan bara leda till ökade motsättningar mellan svenskar och invandrare. OK

Är det bofasta invandrare eller tillfälliga besökare som är inblandade i narkotikahandels?

Lönepolitik med förhinder

I går mötte LO regeringen i serien av överläggningar inför avtalsförhandlingarna. Vilket är då LO:s huvudmål i de kommande förhandlingarna? Reallönesäkyd är ett sådant. Problemet är att LO i just denna fråga är förhållandevis enaktlöst. Ytterst är det den ekonomiska utvecklingen och regeringens politik som bestämmer vilken reell inkomstnivå lönetagarna slutligen hamnar på.

Ett annat huvudmål för LO-förhandlarna är en förbättring av industriarbetarnas relativa lönelägge. Det finns god anledning att ställa frågan: Är det en rimlig ordning att okvalificerat tjänstemännaarbete lönemässigt ger nästan samma utfall som kvalificerat yrkesarbete?

I det uppmärksammade utspelet häromdagen besvarade Berndt Ahlqvist, chefredaktör för s-tidningen Östra Småland och tidigare nära medarbetare till Gunnar Sträng, frågan med ett klart nej. Ahlqvist menade att kvalificerat yrkesarbete lönemässigt måste få ett försteg och det skall vara möjligt för industrin att rekrytera tillräckligt med arbetskraft.

Ahlqvists krav får stöd av Gunnar Nilsson i en DN-intervju inför överläggningarna med regeringen. Enligt Gunnar Nilsson bör kvalificerade yrkesarbetare få extra lönetillägg, och andra lönegrupper bör inte automatiskt kompensera för t ex lönehöjningar som LO-medlemmar jobbat till sig genom ackord.

Budskapet om nödvändigheten av att förbättra industriarbetarnas relativa lönelägge är naturligtvis svårsmält för andra grupper — inte minst anställda i den offentliga sektorn. Kommunalarbetarförbundets ordförande Sigvard Marjasin gick omedelbart efter Ahlqvists utspel i svaromål. Han gjorde gällande att varje avstående av lönekrav på den offentliga sidan skulle leda till högre reallönekrav — därmed klargörande att han inte alls lyckats förstå vari problemet består.

I den allmänna huggsexan är det inte alls säkert att den förbättring för industriarbetarna som deras egna förhandlare försöker åstadkomma verkligen kommer till stånd. Skälen är flera.

I ett läge där reallöneskydd är ett svåruppnåeligt mål är förändringar av lönerelationer mellan olika grupper särskilt svåra att åstadkomma. Diffilt kommer de offentliganställdas särställning på arbetsmarknaden. Redan gruppens storlek — numera är industriarbetarna färre än de offentliganställda — innebär att de offentliganställda vänger tungt i avtalsspelet. Men också fackets beredvilligheit att vidta konfliktåtgärder kan göra arbetsgivarsidan, benägen till eftergifter, som nu ytterst ändå alltid kan vältras över på skattebetalarna. I försvt minne står vårens konflikt med svårhanterliga problem på olika offentliga verksamhetsområden.

Den bästa dragkjälp LO-förhandlingarna kan få i sina försök att höja industriarbetarnas relativa lönelägge är antagligen nämnedvetna och starka arbetsgivarorganisationer på både den privata och den offentliga sidan. Om arbetsgivarförhandlarna inom den offentliga sektorn förhåller sig självständiga gentemot regeringen och i övrigt samkör med SAF, kan ske deras motståndskraft förbättras i sådan grad att industriarbetarna får den relativa förbättring som är nödvändig. BWr

Biskoparna i Bolivia

har nylagen i ett herdabrev tagit avstånd från den nya militärregimen i landet på ett såväl politiskt som teologiskt ammärkningsvärt sätt.

Herdabrevet är ett omfattande dokument om "värdighet och frihet". Det fördömer en hel regim och inte bara dess handlingar. Så långt brukar inte de politiskt mest engagerade kyrkliga grupperna gå, eftersom ett allmänt avståndstagande från en regim kan uppfattas som ett partipolitiskt ställningstagande, vilket kyrkan enligt påven inte skall göra.

Biskopsbrevet bekräftar bilden av kyrkan som en samlande motståndsrörelse i Bolivia. Men för den skull är knappast det fackliga och politiska motståndet så fullständigt sönderslaget som vissa rapportörer velat hävda. Enligt erfarna Boliviakännare är människorna i landet betydligt bättre organiserade nu än när general Banzer grep makten 1971. Kuppen i somras föregicks av nästan tre år av hektisk politisk aktivitet.

Kyrkan är en viktig och glädjande stark motståndskraft i Bolivia. Men den är inte ensam. AM

Vilken tidning, vilken skribent

har det grövsta språket i svensk press? Följande personkaraktäristik kunde vi i går läsa i en tidning som själv anser sig förvärda bildning och kultur: "Han svingar bilan med hjälp av den rå armstyrkan, driven endast av sin obämmade elakhet och sitt moralistiska hat mot vissa företeelser och personer... En moralist med ett patos så starkt att han aldrig ångrar något av sina fustmord... blind för allt det lidande och alla förödmjukelser som drabbar dem han hoppar på." Etc. Rätt gissat, det är Gustaf von Platen, chefredaktör i Svenska Dagbladet, som skriver så. Den utpekade är denna gång en modarbetare i DN. Något stöd för anklagelserna om elakhet och hat, något exempel på fustmord lämnas förstås inte. von Platens grovheter är tryckbara endast genom att han själv är tidningens ansvarige utgivare. SN

pressgrannar

Försöksballongen

Berndt Ahlqvist, chefredaktör på tidningen Östra Småland (s) i Kalmar är en man som Röreisen brukar lyssna på.

När han därför i en ledare på tisdagen pläderade för en prolongering av gällande lösnevtal väckte det berättigat och måhända också avsett uppseende.

Det är tydligt att Ahlqvist är ute efter att skapa debatt kring sitt förslag. Frågan är om han inte rent av sikkade upp det som en "försöksballong". Åtskilligt tyder nämligen på att förslaget varit i en annan säck innan det hamnade i Ahlqvists påse.

Sydsvenska Dagbladet (oh. lih.)

Visserligen har man från industriarbetarhåll krävt större lönehöjningar än andra grupper i den kommande avtalsrörelsen, men det är knappast troligt att något LO-förbund accepterar den konstruktion som Ahlqvist rekommenderar. De kommer för det första inte att nöja sig med vad en lönegildning kan ge utan vill ha mer. För det andra är en lönefördelning i form av lönegildning oacceptabel hur stor den än må bli, eftersom det skulle öka lönespänningsvidden mellan de sämst och bäst betalda och därmed spolera den solidariska lönepolitiken. Som alla vet har stora grupper inom LO-kollektivet, framför allt de som arbetar inom serviceområdarna, endast liten eller ingen lönegildning alls. Att de ändå följt med i lönerutvecklingen beror på att de i varje avtalsrörelse under en lång följd av år fått en lönerutvecklingsgarantl som varit knuten till den genomsnittliga lönegildningen och att det skett tillgönesattningar i andra former.

Norrländska Socialdemokraten (s)

Billigare än så här kommer du aldrig att kunna köpa Wolseys rutmönstrade lammullspullover.

Det beror på att vi firar vårt 225-årsjubileum i år. Därför har vi sänkt priset på en av våra mest efterfrågade tröjor från 279 till 225 kronor.

Därför har vi också sänkt priset på två av våra populärraste strumpor (en enfärgad respektive en harlekinmönstrad strumpa i ull blandad med nylon). I vanliga fall kostar två par 46:50. Nu har vi gjort ett dubbelpack som vi säljer för 36:50.

Landets mest välsorterade bekläddnadsaffärer och varuhus har lovat att ha kvar det här erbjudandet fram till Fars Dag (om lagret räcker).

Titta efter vårt speciella jubileumsmärke. Det satter på både tröja och strumpor.

Och kom ihåg att både vårt jubileum och våra priser är en engångsföreteelse.

Wolsey

Wolsey of Sweden AB, tel 08-15 03 05. Kungsteg. 12, 113 57 Stockholm.

DN. debatt

Under ett övergångsskede bör vi tillämpa en positiv särbehandling av invandrarna, i ex genom att ge dem förfrågte till sådana nyckelbefattningar som domare, polismästare, landshövdingar och ambassadörer. Det förslaget förs här fram av fil lic David Schwarz, invandrarexpert och redaktör för tidskriften Invandrare och minoriteter.

Invandrarexpert vill tillämpa positiv särbehandling:

Ge invandrare företräde till nyckelposterna!

□□ Under rubriken "En, oförvarlig segregation" (DN 3/9) gör en grupp forskare med Lars Henrie Ekstrand och Eva Olikiewicz i spetsen till hårt angrepp mot "den lavinartade utbyggnaden av enspråkiga, dvs segregerade, förskolegrupper och skolklasser för invandrarbarn", som de menar försvårar barnens integration i samhället. De bemöts av ett lika känsloladdat inlägg (DN 15/9) av Taisto Hujanen och Markku Peura, två invandrarforskare, vilka i sin tur hävdar att just enspråkig undervisning på modersmålet är en viktig förutsättning för att barnen skall kunna bli tvåspråkiga. Ekstrand och Olikiewicz beskylls dessutom för att vilja underbåda existerande fördomar mot tvåspråkighet. Det vore synd om debatten slutade här.

Invandrargruppernas integration i samhället är ju inte enbart en språkfråga. Det är också ett politiskt och nationellt problem. Det räcker alltså inte med att bara individerna blir tvåspråkiga (Hujanen/Peura) — också de tusentals myndigheter och institutioner som tillsammans utgör Sverige måste inse att de numera verkar i ett mångkulturellt samhälle och att de inte kan fungera tillfredsställande i de omfattande kontakterna med våra växande minoriteter om de inte bygger om en effektiv service för dessa folkgrupper.

Ekstrand och Olikiewicz må gärna "se med stor oro" på utvecklingen mot enspråkiga förskolegrupper och klasser. Nu finns det ca 300. Men erfarenheter från utlandet visar tydligt att detta är den enda vettiga politiken om man vill förskona ett land från uppslitande interetniska strider i framtiden.

För att stanna

Invandrarna har kommit för att stanna i Sverige. I dag överstiger antalet människor med utländsk bakgrunn 1 miljon, om ett par decennier torde de bli 2–3 miljoner, beroende på högre födelsetal och det ökade tryket mot vårt lands gränser av mylsbkande och flyktjuda runt om i världen. Det är därför ofrånkomligt att dessa växande folkgrupper på sikt måste ges ökat politiskt medinflytande över samhällsutvecklingen, en viktig förutsättning för att de skall kunna acceptera Sverige som en politisk och social realitet.

En annan fråga som borde leda till eftertanke är invandrarnas laga sociala status. I den mån en invandrare i dag gör karriär i det svenska samhället sker det ofta på bekostnad av hans eller hennes etniska identitet och stundom efter en självuppfattande försvenskningsprocess: man försöker medvetet efterlikna svenskarna, man kanske t o m byter till ett svenskt efternamn. Följden blir att dessa framgångsrika invandrare uppfattas som svenskar, medan andra med lägstatusjobb och sociala problem får symbolisera invandrartillhörigheet (läs: invandrarproblem, bandiksgp m m).

En sundare utveckling påskyndas bäst genom att man efter visst övergångsskede tillämpar en positiv särbehandling av invandrarna av det slag som på senare tid kommit kvotorna till del. Det skulle t ex kunna innebära att av två lika kompetenssökande till en viss befattning kan invandraren få tjänsten om få efter inga invandrare finns på den aktuella arbetsplatsen.

Denna positiva särbehandling bör naturligtvis inte enbart gälla sådana traditionella invandraryrken som soldater, servitörer etc, utan även innefatta (för naturaliserade svenska medborgare) sådana nyckelbefattningar som domare, polismästare, skolföreståndare, officerare, landshövdingar, ambassadörer m fl.

Jag är väl medveten om reaktionerna från svenskt håll — men vad är alternativet? Att invandrargrupperna slutar sig sammans och blir militanta och efter utländskt mönster med våld försöker tillkämpa sig jämställdhet med svenskarna?

Egna skolor

Ett sådant tänkande räcker det inte ens med enspråkiga förskolegrupper och klasser och en positiv särbehandling av invandrarna för att hos dem skapa en identifikation med den svenska staten, så spänningsfyllda som relationerna mellan svenskar och invandrare har blivit på senare år (naturligtvis gäller inte detta alla invandrargrupper). Stöestenen är behovet av egna institutioner samt gruppernas relationer till femlandet.

Kan t ex den sverigefinska befolkningen i längden behålla sin finska identitet och en levande kontakt med Finland utan egna kulturella och nationella institutioner i Sverige? Jag tror inte det.

Egna skolor är en mycket kontroversiell fråga. Trotjgen finns det redan i dag underlag och behov för ett par hundra finskspråkiga skolor och gymnasier i Sverige. Men är den svenska staten beredd att på sitt eget territorium tillåta och uppmuntra framväxandet av en folkgrupp med en annan nationell identitet än den svenska?

Skolor för t ex finska barn kräver emellertid egna lärare, studieverkstorer, psykologer, kuratorer, SYO-konsulenter, skolbibliotekarier och andra personalkategorier som behärskar barnens modersmål. Dessa personalkategorier måste ju utbildas någonstans. Allsa behövs det en eller flera högskolor för utbildning av tvåspråkig personal.

En etablerad sverigefinsk minoritet behöver också tusentals finskspråkiga förtroendevalda och tjänstemän, jurister, författare, socialarbetare, konstnärer etc, vilka kan bära upp den egna kulturen i Sverige och vid behov även förvara gruppens intressen gentemot storsamhällets övergrepp.

Jag tror att det just är kravet på assimilation av invandrarna som är det största hindret för att så många av dem, även om de vistats länge i landet och kanske blivit svenska medborgare, har så svårt att identifiera sig med Sverige. Först när invandrarna ges en reell möjlighet att välja mellan ett liv inom den egna minoritetskulturen och en frivillig assimilation skapas förutsättningar för en lyckad integration mellan dem och svenskarna. Fördetta saknas dess värre fortfarande såväl politisk vilja som stöd i folkopinionen.

DAVID SCHWARZ

David Schwarz

Skånsk livsmedelslagring en säkerhetsrisk!

Jordbruksskooperationens centraliseringsträvanden strider mot det ytterста motivet för vår jordbrukspolitik — beredskapskravet. Livsmedelslagringen i Skåne är exempelvis en säkerhetsrisk och bör begränsas. Det krävr generalmajor Claës Skoglund, tidigare rektor för Försvarshögskolan.

Claës Skoglund

□□ Totalförsvarets uppgift är, enkelt uttryckt, att skydda det svenska folket så att det inte psykiskt, inte bombas ihjäl, inte svältar eller fryser ihjäl och inte blir ockuperat med frihetens förlust. Det är alltså fråga om kärva bud för att överleva om det värsta skulle drabba oss. Jag tror att svenska folket tål att höra det. Människorna — även svenskens — vilja och förmåga att överleva, sjukhusverksamheten och hemmen förbestskrav är mångubbelt större än de fluta anar. Det är betydelsefullt att påvisa detta.

Det finns likväl en tydlig tendens i försvarsdebatten — inte bara hos oansvarsgt "opinionsbildare" utan även hos myndigheter — att dels utmåla kärnladdningskrigets fasor som något hart när oundvikligt, dels att nedvärdera de hittillvarande inte obetydliga ansträngningarna inom befolkningsskydd och folkförsörjning. "Fallar samhället för ett krig!" klickte en utredningsledamot ur sig häromdagen. Det främjar förvisso inte försvarsvilljan och tron på vår förmåga att överleva.

Nedvärderar

Vårt civilförsvar påstås ibland vara det bästa i världen. Ändå är det inte bra. Varför? Jo, enligt mitt förmenande därför att man nedvärderar och delvis överger de nuvarande styrningsplanerna innan vi fått ersättning, dvs skyddsrum, vilket kräver årtionden. (Enklare skydd mot radisk kan skapas snabbare och billigare.) Självfallet är den totala utrymningsflyktvandring från tätcenterna som somliga fantiserade om på 50-talet en orimlighet. Ledningen av krigssamhället är svår nog ändå. Men en selektiv utrymning av hotade tätorter måste alltjämt planeras, inte bara tills skyddsrum färdigställts utan även därefter. Storstäderna kan ju bli obeboeliga därför att värme och vatten inte fungerar.

Det påstås också att dagens jordbruk och livsmedelsindustri formats utan att någon hänsyn tagits till beredskap och sårbarhetsaspekter. Mot bakgrund av de mycket stora subventioner svenska folket skattevägen och med höga livsmedelspriser skänker sitt jordbruk just för att inte behöva svälta ihjäl i ett avspärringsläge är detta påtände anmärkningsvärt. Men det är inte heller sant. Det av statsmakterna 1977 ställda kravet om ett års försörjningsberedskap kan innehållas.

Säkerhetsrisk

Sårbarheten ger en delvis annan bild. Jordbruksskooperationernas livsmedelsindustrins oupphörliga centraliseringsträvanden strider mot det ytterста motivet för den förda jordbruksprolitiken — beredskapskravet.

Livsmedelslagringen i Skåne är exempelvis en säkerhetsrisk och bör begränsas. Produktion i Skåne är ofrånkomlig av näringsgeografiska skäl. Men att även lagra livsmedlen där för att först omedelbart före konsumtion transportera dem till skilda landsdelar kan innebära stora förluster för den totala folkförsörjningen i händelse av anfall mot Skåne.

Undanförsels från Skåne är ett ständigt återkommande problem under totalförsvarets krigspel. Gången borde vara produktion — transport i fred — lagring i konsumtionsområdena över hela riket — konsumtion. Vid förnyelse av lagringsanläggningar bör detta beaktas.

Exemplet kan överföras på andra områden. Intressenterna kan inte längre tillätas ta emot det stora och nödvändiga understöd med ena handen och ge igen något halvdant med den andra till följd av den alltför stora centralisationen. Något för jordbruksministern att beakta!

CLAËS SKOGLUND

DAGENS NYHETER

Telefon 08-738 10 00
Prenumerationsavdelnin: 738 28 00,
prenumeration rks 08-738 18 00

Telefonsamtal: 738 28 00
telefonsamtal rks 08-738 25 00

Telex (annonser) 104 44
(redaktionen) 104 50

Postadress: 105 15 Stockholm

Telegramadress: Dagnyheter

Besöksadress: Räfsamsvägen 17

Postgiro: 1818-2
Bankgiro: 184-5308

Chefredaktör
och chef för ledarredaktionen:
Sverne Nyländer

Chefredaktör
och chef för kulturredaktionen:
Per Wästberg

Chefredaktör och redaktionschef, allm. redaktionen, utsv. tidgivare
Hans-Ingmar Johnsson

Adm. redaktionschef *Bertil Dejke*

Ulrikredaktör och utl. ansvarig utgivare: *Olof Sundstrom*

Dagens Nyheters Aktiebolag
Verkställande direktör:
Clas Ericsonstyrelsen

PRENUMERATIONSPRISER

1 mån	69:50
3 mån	147:50
6 mån	195:—
9 mån	291:—
12 mån	571:—

Medlemstidningar. I a halvåret 1980: vard 493 017 ex., sönd 421 156 ex. och per utgivningsdag 455 187 ex. Gällande annonsprislista detsamd 1 januari 1980 finns på begäran.

Dagens Nyheters Tryckeri, Stockholm 1980

2 oktober 1980
Sida 2

TILLBAKA TILL SÖKRESULTATET

DN.Arkivet är en del av dn.se (www.dn.se). Chefredaktör och ansvarig utgivare: Peter Wolodarski. Vd: Anders Eriksson. Redaktionschef: Caspar Opitz. Chef DN.se: Anna Åberg. Redaktionell utvecklingschef: Martin Jönsson. Administrativ redaktionschef: Fredrik Björnsson. Samhällschef: Pia Skagermark. Kulturchef: Björn Wiman. Chef ledarredaktionen: Johannes Åman. E-post DN.se: www@dn.se © AB Dagens Nyheter 2017